

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/226/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715214990
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5715214990.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej, sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a JUDr. Adriany Gallovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. G./X, 03X XX T., zastúpenému JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom, so sídlom E. XX, XXX XX P., o zaplatenie sumy 10.168,34 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5C/473/2015-113 zo dňa 15. 06. 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 5C/473/2015-113 zo dňa 15. 06. 2016 potvrdzuje.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu (označenú ako návrh navrhovateľa) zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné uznesenie, ktoré bude vydané po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, keďže na neho bola postúpená pohľadávka pôvodného veriteľa - Slovenskej sporiteľne, a.s. v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) v spojitosti s § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného ustanovenia zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu a len po realizácii výzvy na plnenie. Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila Zmluvou o postúpení pohľadávok z 13.12.2012 pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie, alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a žalobe vyhovel.

4. Uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dĺžnik sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. K uvedenému názoru poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003 sp. zn. 4Obo/210/2001, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015 sp. zn. 8Co/564/2015 a uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014 sp. zn. 9Co/133/2013. Odvolateľ zdôraznil, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno

spájať s aktívnou legitimačiou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného zákonného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva, a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Odvolateľ mal za to, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle spomínaného § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky (rozhodnutia Okresného súdu Previdza sp. zn. 8C/67/2013 a sp. zn. 12C/63/2014). Žalobca tiež poukázal na fakt, že žalovaný bol doposiaľ v omeškaní po dobu 1107 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok, žalobca zastával názor, že postupca by konal v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Na podporu uvedeného názoru poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/223/2015 zo dňa 16.03.2016

5. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.
6. Uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/2001 nie je na daný prípad aplikovateľné, pretože v posudzovanej veci vychádzal okresný súd zo špeciálneho predpisu (zákon o bankách), ktorý má pred úpravou Občianskeho zákonníka prednosť. Obdobné závery, ako sa uvádzajú v napadnutom rozhodnutí prijal aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 5Co/36/2016 zo dňa 16.02.2016, tiež ďalšie krajské súdy v konkrétnych rozhodnutiach, v ktorých poukazovali na potrebu dôslednej aplikácie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zdôraznil absenciu aktívnej vecnej legitimačie žalobcu na podaní žaloby v tejto veci.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanému k jeho odvolaniu zotrval na argumentácii uvedenej v jeho opravnom prostriedku.

8. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný riadne nesplácal úver a poslednú splátku v prospech právneho predchodcu žalobcu vykonal 29.03.2013. Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená dňa 13.12.2013 a postúpenie pohľadávky postupca oznámil žalovanému podaním zo dňa 18.12.2012. Okrem tohto z histórii úverového účtu žalobcu, ktorá je obsahom spisového materiálu vyplývajú i poplatky za tri upomienky zasielané žalovanému v priebehu mesiacov 8/ až 11/2009, z čoho vyplýva, že postupca opakovane vyzýval žalovaného na zaplatenie žalovanej istiny, ktorého omeškanie trvalo dlhšie ako 90 dní. Žalobca zároveň poukázal na znenie čl. 10 bod 10.3. a 10.5. Všeobecných obchodných podmienok, ktoré upravujú doručovanie korešpondencie klientom banky, ktoré boli v súdenom prípade dodržané a tiež ich čl. 19.16., ktoré obsahuje súhlas klienta s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premičané alebo nepremičané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Možnosť uvedených dojednaní vo Všeobecných obchodných podmienkach umožňuje banke ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách.

9. Žalovaný sa k tomuto vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Vzhľadom na to, že vec bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie za účinnosti nového procesného kódexu (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok), odvolací súd bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú právnu úpravu (§ 470 ods. 1 CSP) s tým, že účinky procesných úkonov strán sporu i súdu prvej inštancie ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Zároveň v odôvodnení svojho

rozhodnutia krajský súd prispôbil terminológiu novej právnej úprave, ktorá reguluje civilné sporové konanie.

12. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (účinného v čase rozhodnutia okresného súdu, aktuálne sú kritériá odôvodnenia rozsudku predmetom úpravy § 220 až § 222 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné zdôrazniť, že aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa z 29.06.2010).

14. Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta (§ 92 ods. 8 zákona o bankách).

15. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že banková pohľadávka (alebo jej časť) môže byť postúpená, ak je (1) splatná, a to až po predchádzajúcej (2) písomnej výzve a kumulatívne ak je splnené (3) omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

16. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne významná v priebehu trvania úverového vzťahu.

17. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove vo veciach sp. zn. 6Co/119/2013, 19Co/194/2015, 4Co/145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013, viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, napr. sp. zn. 6Co/674/2015, 6Co/46/2016). Ak zákonné predpoklady nie sú splnené, ide o právny úkon postúpenia contra legem a z toho dôvodu je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). V takomto prípade tu nie je daná aktívna legitímácia žalobcu vo vzťahu k pohľadávke, ktorá doposiaľ nebola splatná.

18. Krajský súd nepovažoval úvahy odvolateľa za opodstatnené, a to najmä v tej časti, v ktorej prezentoval výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobom smerujúcim iba k zabezpečeniu bankového tajomstva. Pokiaľ ide o naplnenie podmienok neplatnosti právneho úkonu, civilno-právna úprava je striktná a jej nerešpektovanie znamená následok vyjadrený v ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Dané ustanovenie zreteľne formuluje kategorický záver spočívajúci v neplatnosti právneho úkonu, ak tento odporuje zákonu. Pokiaľ by účelom ustanovenia zákona č. 483/2001 Z. z. mala byť len ochrana bankového tajomstva, takýto následok by musela právna regulácia obsahovať expressis verbis, predovšetkým s ohľadom na jasné znenie § 39 Občianskeho zákonníka. Ak bolo postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu realizované bez podmienok podľa zákona o bankách, nemohol ani odvolací súd prisvedčiť podrobným námietkam žalobcu, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

19. Neobstojí ani argumentácia žalobcu v jeho vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (podanie zo dňa 29.09.2016, dané na poštovú prepravu 30.09.2016 - č.l. 150-151 spisu), v ktorom odvolateľ poukázal na znenie čl. 10 bod 10.3. a 10.5. Všeobecných obchodných podmienok, ktoré upravujú doručovanie korešpondencie klientom banky, ktoré boli v súdenom prípade dodržané a tiež ich čl. 19.16., ktoré obsahuje súhlas klienta s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premĺčané alebo nepremĺčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi, s tým, že možnosť uvedených dojednaní vo Všeobecných obchodných podmienkach umožňuje banke ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách.

Z dokazovania vykonaného pred okresným súdom nepochybne vyplýva záver, že nárok žalobcu vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenskou sporiteľňou, a.s.) a žalovaným. Na uvedenom závere nič nemení ani následné postúpenie žalobou uplatnenej pohľadávky právnym predchodcom žalobcu na žalobcu. Žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť tieto zmluvné podmienky predmetnej formulárovej zmluvy ovplyvniť. Odvolací súd opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/266/2012 zo dňa 31.07.2012, 6Co/2/2013 zo dňa 27.02.2013, 6Co/182/2014 zo dňa 29.05.2014 a iné) vyslovil názor, že všeobecné podmienky majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru; nesmú však slúžiť k tomu, aby do ich neprehľadnej, zložito formulovanej a malými písmenkami písanej formy skryl zmluvný partner spotrebiteľa dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú, ak tak urobí, spreneverí sa princípu dôvery a takémuto správaniu nemožno priznať súdnu ochranu. Aj ak žalovaný podpísal zmluvu o splátkovom úvere, s jej obsahom súhlasil, vrátane obsahu všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú jej súčasťou, je pochopiteľné (najmä vzhľadom na ich rozsah a spôsob formulácie), že pri uzatváraní zmluvy nemal šancu oboznámiť sa s celým obsahom takto vyhotovených všeobecných zmluvných podmienok. Banka ako dodávateľ je povinná pristupovať k tvorbe Všeobecných zmluvných podmienok v súlade s § 89 ods. 1 zákona o bankách, a teda aj v súlade s ustanoveniami spotrebiteľského práva, keďže z povahy jeho noriem jednoznačne vyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť, a nie ich obchádzať cez rôzne dojednania s klientom - spotrebiteľom. Takýmto obchádzaním dochádza k popretiu zmyslu a účelu noriem spotrebiteľského práva. Za daných okolností nemôžu mať vplyv na rozhodnutie v tejto veci ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré žalobca poukazoval v predmetnom vyjadrení.

20. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

21. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (veta druhá výroku), ktorý plne zodpovedá ust. § 151 ods. 3 O.s.p.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).